

NOANOUK

MICHAËL BOELE VAN HENSBROEK
NŌĀNŌŪK

Voor Anneleen, die ervoor heeft gezorgd dat je je hecht
aan de hoofdpersonen en ze heel erg zal gaan missen.

© 2025 Michäel Boele van Hensbroek
Omslag en binnenwerk: Leon ter Molen
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2025
ISBN 978 90 477 1693 8
NUR 285

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere
wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet
toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

*Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en
verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux,
waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.*

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor
thuis en in de klas en extra's op www.lemniscaat.nl

I

De deuren van de metro sloten zich achter haar. Je kon in
deze nieuwe metro's van voor tot achter in één keer doorlo-
pen tot je een vrije zitplaats vond, die er bijna nooit was. Maar
het was nu zondag, dus plaats genoeg. Manouk strekte haar
benen. Het liefst zou ze weer in slaap vallen. Vroeg opstaan in
de vakantie vond ze een kwelling, zeker nu in de herfst de zon
steeds later opkwam. Als hij zich al liet zien en het niet weer
zo'n miezerig grijze verregende dag werd. En het was, om het
nog erger te maken, de laatste dag van haar herfstvakantie.
Maar ze was wel blij met de reden dat ze hier zo vroeg zat:
het baantje in het bioprint-laboratorium, waar haar moeder
Cora de baas was. Het lab was gespecialiseerd in het kweken
van lichaamscellen, die werden gebruikt voor het 3D-printen
van organen van bijvoorbeeld muizen. In de toekomst hoopte
Cora hele dieren in één keer te kunnen printen.

Manouk kon het heel goed vinden met de hoofdanalist,
Robar, die de dagelijkse leiding over het lab had. Voor haar
was het lab haar tweede huis en Robar haar tweede of eigen-
lijk enige vader, want haar echte 'vader' kende ze niet. Cora
had Manouk via een donorbank gekregen, omdat ze zoals ze
altijd zei 'geen man om zich heen duldde'. Manouk had dat
lange tijd heel normaal gevonden. Cora had niet alleen geen
man in haar leven gewild, maar ook geen oppas aan huis. En
de breng- en ophaaltijden van het kinderdagverblijf bleken zo
moeilijk te combineren met haar onregelmatige werktijden,

dat ze die oplossing al snel had laten varen. Dus nam Cora Manouk al van kleins af aan mee naar haar werk. Manouk had leren lopen tussen de microscopen en de vriezers en naarmate ze groter werd steeds meer mogen meehelpen. Eerst betrok Robar haar bij kleine taakjes, maar op een gegeven moment werden die speelse taakjes een echt baantje, waarvoor ze zelfs betaald kreeg. Vooral in het weekend en tijdens schoolvakanties, als veel lab-medewerkers met vakantie waren, hielp Manouk Robar en leerde ze de kneepjes van het bioprintenvak kennen.

Hij was een fijne leermeester, superrelaxed en met een droog gevoel voor humor. Hij zag er altijd wat vermomd uit. Zijn wilde grijze haardos liet zich amper bedwingen door het blauwe weggooimutsje dat je in het lab moest dragen. En zijn witte jas had, vermoedde Manouk, nog nooit een strijkijzer ontmoet. Hoewel hij in zijn vakgebied beroemd was en al veel belangrijke artikelen had geschreven, gaf hij totaal niet om roem. Hij haatte het om naar conferenties te gaan en zat het liefst, met keiharde rockmuziek op, over zijn microscoop gebogen. Dat was ook die zondag het geval.

Nadat Manouk bij binnenkomst van het gebouw haar pasje had gescand en bij het lab ook haar vingerafdruk was goedgekeurd, schoven de schuifdeuren open en was ze blij dat ze haar noisecancelling koptelefoon bij zich had. Robars favoriete rockmuziek van The Who schalde uit de speakers. Ze hadden hem als lab-team voor een verjaardag oortjes gegeven in de hoop dat de rest van de medewerkers zijn muzieksmaak bespaard bleef, maar hij deed ze alleen netjes in als er veel andere op het lab waren.

Manouk tikte op zijn schouder.

‘Hee, mijn lab-koningin! Super je te zien! Ik maak dit even af. Gaan we zo samen koffie drinken. Ik heb een verrassing voor je.’

Manouk haalde alvast de hoes van haar microscoop. Na de koffie zou ze de kweekbakken uit de broedstoven halen en cellen oogsten en tellen. Ze vond het nog altijd magisch om door de microscoop naar die prachtige patronen van kleine figuurtjes te kijken. Met het blote oog was in die gekleurde gelei niets te zien. Maar de doorzichtige kweekbakjes zaten vol met ronde pareltjes, soms aan elkaar geklonterd als belletjes badschuim, soms los zwevend als bubbels in een glas spawater. Ongelooflijk bleef ze het vinden, dat alle dieren en mensen uit zulke microscopisch kleine elementjes waren opgebouwd.

Nadat ze alles had geïnstalleerd, liep Manouk naar de kantine, zette de koffieautomaat aan en koos op het scherm voor zichzelf een kop warme chocolademelk. Ze ging op een van de afgeleefde kantinebanken zitten en blies de damp boven haar mok weg, terwijl ze zich afvroeg wat voor verrassing Robar voor haar zou hebben.

Met zijn handen achter zijn rug verscheen hij al snel. ‘Welke hand wil je?’ Ze koos de juiste en hij toonde de verrassing.

‘Je bent vijftien jaar en het is nu toch echt tijd dat jij een officieel lid van ons lab-team wordt.’ Met een buiging overhandigde hij haar een netjes opgevouwen witte laboratoriumjas. Manouk nam hem met enige verbazing aan. Was dit een verrassing? Een schone laboratoriumjas uit de kast? Maar toen zag ze het. Op de linkerborstzak was geborduurd: M. MANDERS, LABORATORIUMASSISTENT.

‘En,’ vervolgde Robar, ‘je hebt nu ook recht op een salarisverhoging. Je werk is ingewikkeld en je verantwoordelijkheid groot. En het laatste dat in dit lab mag plaatsvinden, is het financieel uitknijpen van de mensen die het werk doen: de laboranten.’ Typisch voor Robar om gewoon te doen wat hij juist vond. Of het volgens de regels was, maakte hem niet uit. Een kind lid maken van een lab-team kon in zijn ogen prima. En hoeveel een vijftienjarige normaal gesproken betaald

kreeg, boeide hem ook niet. Cora noemde hem een 'vrijdenker' en het leek Manouk heerlijk om zoals Robar te zijn, je niets aan te trekken van de mening van anderen. Haar leven zou zoveel fijner zijn als zij die instelling ook had. Ze zou dan met een heel ander gevoel de volgende morgen weer naar school gaan. Niet met die pijn in haar buik, die ze nu al voelde omdat de vakantie bijna voorbij was.

Robar plofte met zijn koffie naast haar op de bank. Het was duidelijk waar de vlekken op de bekleding door veroorzaakt werden. Het kostte Manouk de grootste moeite om haar chocolademelk in haar mok te houden. Met zijn voeten op het tafeltje voor zich, slurpte Robar onderuitgezakt uit zijn kop. Eigenlijk zat Robar alleen achter de microscoop recht-op. De rest van de tijd kon je het geen zitten noemen. Cora had een keer voorgesteld om een röntgenfoto van zijn rug te maken. 'Mocht je geen ruggengraat hebben, wat ik vermoed, dan kunnen we er één voor je printen,' had ze lachend gezegd.

'Heb je gezien hoe goed onze macro-cellen het doen? Ik heb ze opnieuw opgemeten en ze zijn bijna vier keer groter dan de gewone cellen.' Robar klonk triomfantelijk. 'Van zulke cellen hebben we er veel minder nodig, als we binnenkort een muis of een groter dier willen printen.'

'Dieren groter dan muizen?' Manouk keek hem verbaasd aan. 'Kan een groot dier wel in de scanner en lukt het dan om een kopie te laten printen?'

'Het klinkt misschien een beetje overmoedig, maar ik denk dat dat helemaal geen probleem hoeft te zijn. Zelfs mensapen passen in onze scanner en onze printer kan dat formaat ook prima aan.'

'Kunnen we dan binnenkort ook mensen printen? Hoe cool zou dat zijn!'

'In theorie wel, al zijn er nog wel een paar mega-hobbels te nemen. Maar het lijkt me überhaupt niet iets voor op ons ver-

langlijstje. Er zijn al te veel mensen op onze aardbol. Ik denk niet dat we de mensheid een dienst bewijzen door naast de gewone voortplanting ook nog eens mensen te gaan printen.'

Voordat Manouk meer vragen kon stellen, stond Robar weer op. Zijn pauzes duurden altijd ultrakort. Hij moest een vuurvaste slokdarm hebben om zijn koffie zo snel achterover te kunnen klokken. Zijn eigen theorie was dat de koffie sneller afkoelde doordat hij tijdens het drinken lucht meezoog. Het excuus voor zijn geslurp.

Manouk ging ook aan het werk. Ze haalde één voor één de kweekbakken uit de broedstoof en met de ronde teller in haar hand telde ze hardop in elk kweekbakje het aantal cellen. 'Zo, nu al die cellen oogsten. Huppakee.' Ze liet de cellen opslurpen door een pipet. 'En nu de reageerbuis in.' Ze was het zich soms amper bewust, maar vaak sprak ze hardop tegen zichzelf. Manouks oma scheen dat ook gedaan te hebben en Cora had zich hier altijd zo voor geschaamd, dat ze die neiging bij zichzelf had onderdrukt. Maar bij Manouk was haar oma dus weer tevoorschijn gekomen. Ze sprak niet alleen hardop uit wat ze aan het doen was, maar betrapte zich er zelfs soms op dat ze gewoon hardop zat te denken. Over dingen die gebeurd waren, plannen die ze had, frustraties die ze voelde. Als ze het bij zichzelf merkte, keek ze snel om zich heen of iemand meegeluisterd had.

Na drie uur had ze de spier-, lever- en hersencellen van die dag geoogst en overgebracht naar een van de vloeibare stikstoftanks of, zoals Robar ze noemde, de supervriezers. Ze vulde de kweekbakken met kleine hoeveelheden nieuwe cellen en zette die weer in de broedstoof. Toen zat haar werkdag erop. Omdat ze nog niets aan haar huiswerk had gedaan en ze de volgende dag een grote wiskundetoets had, bleef ze niet hangen, maar zwaaide naar Robar en reed in een ook nu weer lege metro naar huis.

De vrolijkheid die ze gevoeld had op het lab, maakte plaats voor de neerslachtigheid die ze inmiddels zo goed kende. Haar in het lab opgeladen batterij leek op de weg terug naar huis alweer helemaal leeggelopen, de energie verdampt. Het was niet het feit dat ze nog moest leren dat zo op haar drukte. Hoewel ze dat in de klas nooit hardop zou durven zeggen, vond ze wiskunde best een leuk vak. Het was het besef dat ze morgen weer overgeleverd zou zijn aan die bitches. En dat het weken zou duren voor het weer vakantie was.

II

Een perfecte klap op het midden van haar vintage wekker. Manouk draaide zich op haar rug, streek een haarlok van haar voorhoofd en keek naar het door de ochtendzon verlichte plafond. De herfstvakantie was voorbij en ze had verschrikkelijk slecht geslapen. Aan de keukentafel werkte ze met tegenzin haar bakje kwark met vruchten naar binnen, de bezorgde blik van Cora ontwijkend. Manouk was blij dat haar moeder zweeg. Als ze had gevraagd of ze zin had om weer naar school te gaan, had ze heel hard ‘Nee!’ geschreeuwd en was ze vast gaan huilen. Na een snelle kus sprong ze op haar fiets. Achteromkijkend zag ze Cora zwaaien door het raam. Ze zwaaide terug en deed een poging om te glimlachen.

Op school zette Manouk haar fiets in de overvolle stalling. Haar hart bonsde in haar keel, terwijl ze de brede trap naar haar lokaal beklom. Wat zou haar nu weer te wachten staan? De deuropening werd geblokkeerd.

‘Wil Noekje als eerste de klas in? Weer de beste zijn zonder zogenaamd iets geleerd te hebben?’ Een grijns begeleidde het met opzet kinderachtig klinkende stemmetje. ‘Balen dat je er nu niet door kunt.’

Een tweede stem, dezelfde pesterige toon. ‘O no, kom je te laat in de klas. En dan krijg je misschien een onvoldoende!’

Manouk keek de bitches niet aan en wrong zich struiklend langs hen heen de klas in. Ze hoorde hoe andere kinderen

elkaar vrolijk begroetten. De stoel naast haar, vooraan bij het raam, bleef zoals altijd leeg.

Maar opeens zag ze haar staan voor in de klas, met haar opvallend donkere grote ogen en zwarte, lange haar in een staart. Meneer De Jong, die naast haar stond, maande de klas, met een handgebaar, tot stilte.

‘Mag ik even jullie aandacht. Dit is Noa Smit, jullie nieuwe klasgenoot. Ik hoop dat jullie haar allemaal een warm welkom geven en dat ze hier snel gewend raakt.’ Hij negeerde het geroezemoes achter in de klas. Manouk zag de meiden die daar zaten met elkaar fluisteren. Eén van hen proestte het uit. Noa Smit keek de klas rond en die indrukwekkende ogen bleven even rusten op dat groepje achterin. Ze keek hen strak aan zonder angst of verlegenheid, ja zelfs met een milde superioriteit in haar blik. Het lachen verstomde.

Meneer De Jong wees Noa de lege plek naast Manouk en begon met het uitdelen van de wiskundetoets.

Hoi, ik heet Manouk. Ze schoof het briefje met de tekst naar haar nieuwe buurvrouw, die haar met een glimlach aankeek en haar antwoord op de achterkant krabbelde. *Ik heet Noa, maar dat wist je al,* met een smiley.

Na de les vroeg Manouk op schuchtere toon of Noa door haar rondgeleid wilde worden. ‘Het hoeft niet, hoor, misschien kunnen zij het beter doen.’ Ze wees naar de bitches, die al hun kant op kwamen. Hun glimlach was duidelijk alleen voor Noa bedoeld.

Maar Noa wenkte Manouk. ‘Jij lijkt mij een perfecte gids.’ Samen verlieten ze het klaslokaal, de bitches verbouwereerd achterlatend.

Manouk liet Noa eerst de bibliotheek zien en trakteerde haar in de kantine op een gevulde koek. Daarna liepen ze door de aula naar de pas vernieuwde gymzaal.

‘Dit gaat vast niet mijn favoriete plek op school worden,’ grinnikte Noa. ‘Op mijn vorige school was sport superbelangrijk, maar mijn liefde en talenten lagen meer bij drama en toneel.’ Ze keek oprecht verbaasd toen ze van Manouk hoorde dat het vak drama op deze school van het rooster was geschrapt en dat, op de jaarlijkse musical na, eigenlijk nooit iets op het podium gebeurde. Gevraagd naar haar eigen talenten bleef Manouk even stil.

‘Ik heb een paar jaar aan wedstrijdzwemmen gedaan.’

‘Hier op school?’

‘Nee, bij een zwemclub, onze school heeft geen eigen zwembad.’ Manouk verbaasde zich een beetje over de vraag. ‘Ze zijn er hier al trots op dat ze een sportveld hebben. Had jij op je vorige school wel een zwembad?’

Noa knikte. ‘Maar wat doe je nu het liefste als je vrij bent?’

Moest ze hier eerlijk op antwoorden? De standaardreacties waren ‘saai’, ‘nerdy’ en dat waren nog de mildere varianten. Met enige aarzeling vertelde ze dat ze in het weekend en in de vakanties op een laboratorium werkte.

‘Wauw, Manouk! Wat cool! Wat doe je daar? Spannende testen uitvoeren?’

Noa klonk oprecht nieuwsgierig en geïnteresseerd.

‘Het is het lab van mijn moeder, hoor. Daarom heb ik dat baantje gekregen. Ik help gewoon een beetje hier en daar.’

De bel ging. In de gangen wurmden ze zich tussen de medeleerlingen door naar het lokaal, waar hun volgende les gegeven zou worden.

‘Zo onlogisch dat kinderen steeds van lokaal moeten wisselen.’ Met moeite ontweek Manouk een groep bruggertjes met gigantisch grote rugzakken. ‘En we sjouwen ons rot met onze schoolspullen.’ Manouk verzweeg het grootste nadeel: dat je daardoor in elk lokaal opnieuw een plek moest kiezen en dat dat er bij haar op neerkwam dat steeds weer niemand naast haar wilde zitten.

‘Op mijn vorige school bleven de leerlingen juist in hun lokaal en wisselden de leraren. Ook naast wie je kwam te zitten werd door de leraar bepaald. Dat was wel relaxter, ja. Alleen aan het begin en aan het eind van de schooldag was het druk op de gangen, maar zelfs dan nog checkten de leraren dat het allemaal heel ordelijk verliep.’

Ordelijk was niet iets dat Manouk met schoolgangen associeerde. ‘Waar heb jij dan op school gezeten?’

‘We woonden voor mijn vaders werk in Malawi en ik zat daar op een internationale school.’

‘Wauw, hoe cool is dat! Nu begrijp ik ook dat je vorige school een zwembad had.’

‘Ja, in de warme tijd stond zwemmen voor alle klassen op het rooster.’

‘Was het daar dan ook weleens koud? Ik dacht dat het altijd superheet was in Afrika.’

Noa lachte. ‘Ja, dat denken veel mensen. In sommige delen van Afrika is dat ook zeker zo, maar waar wij woonden was het in de Nederlandse zomer juist een soort van winter, niet met sneeuw of zo, maar vergeleken met het warme seizoen wel veel kouder. En in wat hier de winter is, kon het daar heel warm zijn. En in dat seizoen bestond de gymles uit zwemmen. Het was dan ook echt te warm om rondjes te rennen op een veld.’

‘Wel relaxt, dat je op school gewoon je zwemdiploma’s kunt halen.’

Noa grinnikte. ‘Ik heb geen zwemdiploma’s.’

‘Huh, maar je zat toch op wedstrijdzwemmen?’

‘Ja, klopt, maar ik heb bijvoorbeeld nooit geleerd om te watertrappelen. Het ging daar om zo hard mogelijk zwemmen. Zelfs de kleintjes leerden al om zo snel mogelijk naar de andere kant te crawlen. Het leken dan vaak net kleine hondjes. Hun hoofd boven water houden konden ze amper,

maar ze haalden net genoeg adem om levend de overkant te bereiken.’

Manouk zag allemaal spartelende kindertjes voor zich in een zwembad met grote palmbomen daaromheen. Voordat ze meer vragen over de school in Malawi kon stellen, begon de les. Tot haar blijdschap ging Noa weer naast haar zitten.

Hoewel het een lange schooldag was, vloog hij voorbij. Met een vrolijk ‘Tot morgen’ nam Manouk afscheid van haar nieuwe vriendin en ze reed zo hard ze kon naar huis. Nadat ze haar fiets in de heg had gegooid, het risico op een preek van haar moeder voor lief nemend, stormde ze de keuken binnen.

Cora was zowaar thuis en keek haar verbaasd aan. ‘Wat is er met jou gebeurd? Heb je de hoofdrol in de schoolmusical gekregen?’ Manouk had geen talent voor toneelspelen, zong zo vals als een kraai en wat misschien nog belangrijker was: ze hield er totaal niet van om in de spotlights te staan. Dat haar moeder dit altijd vroeg als ze blij van school kwam, was een soort vaste grap tussen hen. ‘Ja, ik heb weer de hoofdrol, mam!’

Tegen haar gewoonte in vertrok Manouk niet meteen naar haar kamer, maar vertelde ze struikelend over haar woorden over de schooldag en haar nieuwe klasgenoot Noa. ‘Ze is zo leuk, mam, en echt heel aardig!’ Haar moeder omarmde haar lachend. Haar opluchting ontging Manouk niet.

Niet alleen de eerste dag, maar de hele eerste week vloog voorbij. Manouks geluksgevoel werd versterkt door het prachtige nazomerweer. Ze hadden op vrijdag maar weinig vakken en vroeger ging Manouk in de middag dan alvast haar huiswerk voor de volgende week maken. Maar nu was Noa er.

Ze stelde voor om nog even naar het park naast de school te gaan. Het park was voor haar een toevluchtsoord geworden tijdens de pauzes en tussenuren. Liever het gezelschap van

duiven dan zich helemaal verloren te voelen tussen leerlingen.

Ze streken neer op Manouks vaste bankje. De zon deed de herfstkleuren opvlammen. Een hondje kwam steeds met een balletje hun kant op en luisterde totaal niet naar het baasje dat het met een hondenfluitje terug probeerde te roepen. Noa gooi- de de bal steeds in de richting van het baasje, maar het hondje bleef terugkomen tot het door het baasje werd aangeli- jnd.

‘Het lijkt mij zo tof om een hond te hebben,’ verzuchtte Noa.

‘Ja, mij ook, maar mijn moeder heeft me al duidelijk ge- maakt dat dat nooit gaat gebeuren. Ze heeft het te druk met werk en reizen naar congressen. Dat ik wel in de pauzes naar huis kan fietsen om de hond uit te laten, overtuigde haar niet. Terwijl: wat maakt het uit of ik in de schoolpauzes nou naar het park ga of even naar huis fiets...’

Noa keek Manouk met haar grote, donkere ogen onder- zoekend aan. ‘Ben je in de pauzes liever hier dan op school?’

De vraag overviel Manouk. Met haar vingers friemelde ze aan de rafelrand van een scheur in haar spijkerbroek, terwijl ze in de verte tuurde. Hoe moest ze deze vraag beantwoorden? Ze was niet gewend om haar gevoelens en gedachten onder woorden te brengen. Thuis praatten haar moeder en zij nooit over moeilijke onderwerpen. Misschien had Cora wel iets in de gaten, maar ze had nog nooit gevraagd of ze het naar haar zin had op school. En wat zou het helpen als ze dat wel deed? De tijd dat ouders zich konden bemoeien met wie hun kind omging of naar de juf konden stappen als het gepest werd, hield ergens halverwege de basisschool al op. Daarna was het voor kinderen een kwestie van overleven. Gelukkig had Ma- nouk dat pas moeten leren op de middelbare school. Ze keek Noa aan en voelde dat hier iemand zat die ze in haar binnen- wereld durfde toe te laten.

‘Ja, ik ben liever hier dan op school.’ Noa knikte zwijgend. Misschien kwam het wel doordat ze niet aandrong dat Ma- nouk haar in vertrouwen nam. ‘Ik voel me niet op mijn ge- mak in de klas. Zoals je misschien al hebt gemerkt, ben ik niet echt populair. Of eigenlijk echt niet populair.’ Ze veegde met haar schoenzool de aarde onder het bankje plat.

‘Ja, ik merkte dat een paar meiden superirritant kunnen doen.’

‘Waarom dat zo is, weet ik niet zeker. Op de basisschool was het leuk. Jammer genoeg gingen mijn vriendinnen alle- maal naar de havo en kwam ik als enige van mijn groepje op deze school terecht. En vanaf het begin maakte een aantal meiden mij het leven zuur.’ Ze zweeg en dacht terug aan die eerste schooldagen. De kennismakingsactiviteiten. Haar een- zaamheid.

‘Ik denk dat het ook niet geholpen heeft dat ik voor onze eerste repetitie Latijn het hoogste cijfer haalde en ik er ver- baasd uitflapte dat ik er bijna niet voor had geleerd. Vanaf toen werd het echt een hel. Ik werd afgeschilderd als de groot- ste nerd en die bitches maakten iedereen duidelijk dat je echt een loser was als je met mij omging. Ze kregen de hele klas daarin mee.’ Manouk slaakte een diepe zucht. ‘Voor jouw po- pulariteit is het ook niet echt goed dat je met mij omgaat.’

‘Populariteit boeit me niet.’ Noa glimlachte en legde haar hand op de schouder van Manouk.

‘Heb je ooit weleens bedacht dat die rotmeiden gewoon ja- loers op je zouden kunnen zijn? Omdat jij blijkbaar makkelijk leert? Omdat je gewoon een leuke meid bent?’

Manouk keek Noa vol verbazing aan. De bitches jaloers op haar?

‘Op mijn school in Afrika werd de beste zijn in iets juist heel erg aangemoedigd en werden mensen in het zonnetje gezet als ze hoge cijfers hadden gehaald of bijvoorbeeld een

hardloophwedstrijd hadden gewonnen. Je kreeg dan tijdens de wekelijkse samenkomst van de hele school van het hoofd een certificaat uitgereikt met daarop je prestatie. Dan klapte iedereen en je house was er ook heel blij mee, want het leverde extra punten op.'

'Hadden jullie net als Harry Potter op jullie school dat de leerlingen onderverdeeld waren in verschillende groepen, die met elkaar streden om de meeste punten?'

'Ja,' Noa moest lachen, 'je kon zelfs punten winnen met je huis als je samen het meeste oud papier verzamelde.'

'Klinkt als een heel coole school. Op deze school is het ieder voor zich.'

'Maar er waren ook nadelen, hoor. De school was heel streng. Je moest heel beleefd zijn tegen de leraren en elke ochtend in de rij staan, voor je de klas in mocht. Jongens en meiden in een aparte rij. Je kon punten verdienen maar ook heel snel punten verliezen. Bijvoorbeeld als je rende op de gang. Of als je je huiswerk niet af had. En zelfs kleuters kregen daar al huiswerk. Ze moesten thuis verplicht heel saaie boekjes lezen. Volgens mij niet de manier om kinderen te stimuleren om lezen leuk te gaan vinden. En we moesten daar in uniform naar school en wee je gebeente als je een keer de verkeerde kleur sokken aanhad.'

'Dat meen je niet!'

'Serieus!' Noa rolde met haar ogen. 'Elke klas had een leerling die een soort verlengstuk van de leraren was en dat soort dingen controleerde.'

'En je dan verraadde tegen de leraren?'

Noa knikte. 'Maar het voordeel van uniformen, merk ik nu ik die niet meer hoeft te dragen, is dat je 's ochtends niet hoeft te bedenken wat je aantrekt. Gewoon elke dag die saaie gestreepte jurk, witte kniekousen en zwarte schoolschoenen. Iedereen zag er even suf uit.'

'Ik zou er wel een suf uniform voor overhebben om niet meer voor nerd uitgescholden te worden, als ik een goed cijfer haalde.'

'Wees er gewoon trots op, Manouk, dat je mooie cijfers haalt. Trek je niets van die meiden aan. Ze zijn het niet waard.'

'Maar hoe dan?'

Noa leek even in gedachten verzonken. 'Ik heb weleens gehoord dat een hond pas bijt als-ie merkt dat je bang bent, als hij je angstzweet kan ruiken. Volgens mij is dat de truc. Gewoon niet laten merken dat je bang bent, de bitches die macht en plezier niet gunnen. Gewoon negeren en hun het idee geven dat het je niets doet.'

Blijkbaar was de twijfel van Manouks gezicht af te lezen, want Noa zette haar peptalk voort.

'Ik ga je helpen! Weet je wat we doen? We verzinnen een teken, een gebaar ofzo, dat ik naar je maak als ze weer vervelend doen en dan haal jij je ophaalbrug op.' Manouk moest lachen om dat beeld. De bitches die zich te pletter liepen tegen haar gesloten ophaalbrug of beter nog: in de slotgracht verdwenen. Ze verzon er meteen hongerige krokodillen bij.

Noa strekte haar hand naar Manouk uit met de palm naar boven. 'Dit wordt mijn teken,' zei ze, terwijl ze haar hand dichtklapte. 'Als ik dat doe, haal jij je brug op. We maken jou helemaal bitchproof.'

Het geheime teken werkte. Als Noa merkte dat Manouk zich de nare opmerkingen en acties van de bitches dreigde aan te trekken, zag Manouk Noa haar hand dichtklappen. Haar reflex om in elkaar te krimpen onderdrukte ze. In plaats daarvan dwong ze zichzelf om zo'n meid strak aan te kijken.

Haar nieuwe weerbaarheid, die eerst nog als een masker opgezet moest worden, had succes. Steeds vaker dropen de pestkoppen geïrriteerd af en het triomfantelijke gevoel dat

zich dan van Manouk meester maakte, gaf haar een superkick. Maar de strijd bleek nog niet gestreden.

De bitches hadden zich snel gerealiseerd dat Noa's komst de reden was van hun plotselinge onvermogen om Manouk wanhopig te maken. In eerste instantie kozen ze de strategie om met superlief doen Noa in te palmen en zo van Manouk los te weken. Maar toen dat niet bleek te werken, gooiden ze het roer helemaal om en startten een pestaanval richting Noa waarvan de hevigheid zelfs Manouk verbaasde. Noa moest er in het begin om lachen, maar van de ene op de andere dag had ze er genoeg van en ging ze over tot actie.

Ze stak tijdens de mentorles haar hand op en toen de leraar haar het woord gaf, draaide ze zich om naar haar klasgenoten. 'Ik weet dat uittesten erbij hoort als je nieuw bent op school, maar ik ben nu denk ik wel genoeg getest.' Ze keek de klas rond. Weer was Manouk onder de indruk van de kalmte en de zekerheid die Noa uitstraalde.

'De manier waarop een paar van jullie mij en andere leerlingen proberen te pakken is echt over de grens. In elke klas zitten wel een paar bully's, maar de macht die die kinderen krijgen, krijgen ze alleen omdat de rest er niets tegen doet.' Noa zweeg even. 'Niets ertegen doen is niet alleen net zo erg, het is ook nog eens heel erg laf.'

Gelach klonk uit de richting van de bitches, maar de rest van de klas lachte niet mee.